

elgondolkozva. — Vagy talán mégse. Nincs most nagy étvágyam ebédelni.

— Egyelőre nincs, — mondta a kalaposmester. — De a kedvedért olyan sokáig maradna félkettő, ameddig csak akarod.

— Maga talán olyan jó viszonyban van az Idővel? — kérdezte Alisz.

A kalapos szomorúan rázta a fejét.

— Nem, nem — válaszolta. — Összevesztünk egymással még a mult husvétkor, — közvetlenül azelőtt, hogy ő megbolondult (teáskana-

lával a husvét nyúlra mutatott). Azon a nagy hangversenyen történt, amelyet a Szivkirályné tiszteletére rendeztek és énnekem azt a nótát kellett énekelnem, hogy:

„Jaj de magas, jaj de magas ez a vendégfogadó,
Van-e benne, van-e benne tea rummal eladó!”

Ismered ezt a nótát?

— Ismerek valami ilyesfélét, — válaszolta Alisz.

— Tudod, aztán így megy tovább, — énekelte a kalaposmester:

„Ha nincs benne tea rummal eladó,
Düljön össze ez a vendégfogadó.”

A mormota most megrázta a fejét és elkezdett álmában énekelné: — Jaj de magas, jaj de magas, jaj, jaj, jaj, jaj, jaj, jaj, jaj! —

addig nem hagyta abba, amíg nem csípték.

— De hallgasd! — szélte tovább a kalapot, — fejeztem az első strófát, felpattant a helyéről az időmértéket! Tüsszent!

— Milyen rettenetesen kiáltotta Alisz.

— És ettől kezdve szomorúan a kalaposmester az Idő, amiért bántotta, sem tesz meg, amit hat óra van.

Alisznak most nem volt esze. — Hát ez az ok, hogy ték van itt? — kérdezte.

— Ez bizony, — mondta a kalaposmester és sóhajtott. — De így nem érünk rá edényeket...

— Tehát egy helyre kell kölnak, — egészített ki.

— Úgy van, mondta Alisz, — piszkos lesz, — tette hozzá.

— No és mi történik, — kérdezte Alisz, — kerülnek az asztal elé?

— Beszéljünk tovább, — mondta Alisz, — gott közbe a husvétit. Ez már unalmas. Ajánlom, hogy a hölgy meséljen valamit.

— Én nem tudok mesélni, — mondta Alisz bátortalanul.

— Akkor mesélj, — mondta a kalaposmester. — Ébredj meg, — mondta a kalaposmester, — dalról csipkedni kez-